

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7SŽi/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200822
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200822.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. P. B., P. XX/A, V., proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Vrakuňa, Šíravská 7, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1452/5397/2014/OVSO/AK zo dňa 30.04.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/103/2014-83 zo dňa 19. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/103/2014-83 zo dňa 19. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/103/2014-83 zo dňa 19. januára 2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1452/5397/2014/OVSO/AK zo dňa 30.04.2014, ktorým žalovaný čiastočne vyhovel odvolaniu voči rozhodnutiu Miestneho úradu Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa č. 1452/4788/2014/OVSO/AK, zo dňa 04.04.2014, ktorým poskytla žiadateľovi informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej len zákon o slobodnom prístupe k informáciám, alebo zákon č. 211/2000 Z. z.).

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 27.03.2014 žiadal povinnú osobu o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. v troch bodoch, na ktoré mu povinná osoba k bodu 2 a bodu 1 žiadosti nezodpovedala, avšak po podanom odvolaní proti tomuto

rozhodnutiu zo dňa 04.04.2014 žalovaný rozhodnutím zo dňa 30.04.2014 vyhovel žalobcovi pod bodom 1. Medzi žalobcom a žalovaným zostala sporná iba odpoveď na otázku pod bodom 2 žiadosti zo dňa 27.03.2014.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí k bodu 2 žiadosti žalobcu zo dňa 27.03.2014 uviedol:

„Miestny úrad Mestskej časti Bratislava-Vrakuňa vo svojom liste oznámil žiadateľovi, že schôdza vlastníkov bola zvolaná správcom objektu, t.j. Spokojným bývaním, spol. s.r.o. so sídlom Toplianska 5, 821 07 Bratislava - Vrakuňa. Pokiaľ sa táto schôdza zaoberala majetkovými otázkami celého objektu, mali by byť tieto vyjadrenia uvedené v zápisnici z rokovania schôdze. Ing. E. nemal žiadne inštrukcie, ani poverenia vyjadrovať sa k veciam orgánov samosprávy, teda starostky mestskej časti ako aj poslanskeho výboru. Uvedené nebolo ani predmetom pozvánky a z uvedeného vyplýva, že Vami požadované informácie môžete získať od správcu objektu, ktorý schôdzu zvolal a ktorý zabezpečoval zápisnicu z rokovania. Zároveň Vám zasielame vyjadrenie zamestnanca Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa pána Ing. G. E.: „Tvrdenie JUDr. B. z P. v V. v listoch adresovaných mestskej časti nemôžem považovať za pravdivé, nakoľko som v Mestskej časti Bratislava-Vrakuňa zamestnaný od 01.07.2013 a schôdza v polyfunkčnom objekte na P. XX sa uskutočnila 11.12.2013, teda z mojej strany som nemal dôvod vyjadrovať sa k daným skutočnostiam, ktoré sa týkali prevodu spoluvlastníckych podielov na pozemku pod týmto objektom a vôbec popieram tvrdenie, že som ako zamestnanec vyslovil takú skutočnosť, že za daným problémom predaja stojí konkrétna osoba, t.j. nejaký poslanec miestneho zastupiteľstva, nakoľko ani všetkých poslancov zastupiteľstva v tom čase ani nepoznal.“ Žalovaný ďalej v rozhodnutí uviedol, že preskúmal námietku uvedenú v bode 2 predmetného odvolania a dospel k záveru, že jej nie je možné vyhovieť. Aj keď požadovaná informácia nemala charakter informácie v zmysle zákona o slobode informácií, Miestny úrad Mestskej časti Bratislava Vrakuňa sprístupnil informácie tak, ako boli uvedené v liste č. 1452/4788/2014/OVSO/AK. Povinná osoba sprístupnené informácie, ktoré má k dispozícii, nie je povinná vytvárať novú informáciu, preto podľa § 15 uvedeného zákona, ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadovanú informáciu k dispozícii, odmietne žiadosť rozhodnutím.

K rozhodnutiu zo dňa 04.04.2014 bol pripojený Záznam zo stretnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v polyfunkčnom dome na P. v V. zo dňa 19.03.2014.

Krajský súd sa pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného zameril na zásadný rozpor medzi žalobnými stranami, ktorý spočíval v posúdení, či žalovaný postupoval správne, keď požadovanú informáciu pod bodom 2 žiadosti žiadateľovi odmietol z dôvodu, že nie je povinný vytvárať novú informáciu.

Rozhodnutie žalovaného preskúmal v intenciách ust. § 244 ods. 1, § 250i ods. 1 O.s.p., čl. 17 ods. 1, 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, čl. 26 ods. 1, 5 Ústavy SR ako § 1, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pričom dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

Krajský súd mal za to, že požadovaná informácia v žiadosti žalobcu zo dňa 27.03.2014 nie je informáciou, ktorú má žalovaný ako povinná osoba sprístupniť, a to s poukazom na ust. § 2 ods. 1 a § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože informácia v podobe, ako ju požadoval žalobca, nie je informáciou podľa uvedeného zákona. Skonštatoval, že správny orgán zistil presne a úplne skutočný stav, aplikoval naň adekvátnu právnu úpravu, pri použití správnej úvahy postupoval v súlade s pravidlami formálnej logiky, pričom žalovaný svoje rozhodnutie aj dostatočne a v súlade s § 47 ods. 2 Správneho poriadku odôvodnil.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání z důvodů podle ust. § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p.. Navrhol, aby odvolací soud rozhodnutí krajského soudu změnil, a to tak, že zruší rozhodnutí žalovaného. Zároveň navrhol, aby mu odvolací soud přiznal plnou náhradu trov konání.

Žalobce se nestotožnil s názorem soudu, který považuje za nesprávný. V důvodech odvolání žalobce namítl, že podle principů uplatňování práva Evropské unie je potřebné pojem „informace“ v zákoně č. 211/2000 Z.z. vykládat v souladu se směrnicemi tak, aby byl dosažen cíl směrnic. Uvedl, že definicí pojmu informace, vhodnou i na účely zák.č.211/2000 Z.z., je definice obsažená v ust. § 2 písm. b/ zák.č. 215/2004 Z.z. o ochraně utajovaných skutečností, podle které je informací „obsah písemnosti, nákresu, výkresu, mapy, fotografie, grafu nebo jiného záznamu, obsah ústního vyjádření nebo obsah elektrického, elektromagnetického, elektronického nebo jiného fyzikálního transportního média“. Z uvedeného pro žalobce vyplynulo, že je povinností povinné osoby zabezpečit přístup i k informacím, která je obsahem ústního vyjádření, samozřejmě za předpokladu, že má takový typ informace k dispozici. Žalobce mal za to, že poskytnutí sporné informace žádané v bodě 2 žádosti ze dne 27.03.2014 boli splnené všetky uvedené podmienky. Sporná informácia žiadaná v bode 2 žiadosti bola obsahom ústneho vyjadrenia žalovaného, potvrdená 3 fyzickými osobami, pričom jednou z nich bola zamestnankyňa žalovaného, t.j. žalovaný má túto informáciu k dispozícii.

3.

Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu doručeného súdu dňa 26.05.2016 nestotožnil s tvrdeniami žalobcu. Podľa jeho názoru krajský súd vec správne právne posúdil. Zotrval na svojom názore, vyjadrenom vo vyjadrení k podanej žalobe s tým, že bod 2 žiadosti žalobcu bol žalovaným hodnoverne a zrozumiteľne odôvodnený a vysvetlený. Žalobcovi boli zo strany žalovaného poskytnuté a sprístupnené vyčerpávajúce informácie, ktoré mal žalovaný podľa ust. § 16 zákona č. 211/2000 Z.z. v čase ich poskytovania k dispozícii a napadnuté rozhodnutie je v súlade s týmto zákonom. Vzhľadom k tomu, že krajský súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského soudu ako vecne správný podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, účinný od 01.07.2016, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského soudu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho soudu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského soudu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správny orgán domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 1452/5397/2014/OVSO/AK zo dňa 30. apríla 2014, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správny orgán na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmvacieho konania soudu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. k. 1452/5397/2014/OVSO/AK zo dňa 30.04.2014, ktorým žalovaný ako povinná osoba podľa zákona o

slobodnom prístupe k informáciám podľa ust. § 19 menovaného zákona čiastočne vyhovel žiadosti žalobcu a poskytol mu žiadané informácie, okrem bodu 2 žiadosti s odôvodnením, že povinná osoba sprístupňuje informácie, ktoré má k dispozícii, a nie je povinná vytvárať novú informáciu.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého oznámenia žalovaného.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Po preskúvaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích námietok, odvolací súd mal preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR)

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR)

Základom interpretácie a aplikácie článku 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z článku 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález

z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s článkom 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa ust. § 1 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujúcu svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle článku 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (článok 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu namietal nesprávne právne posúdenie veci ako i neúplne zistený skutkový stav. Nestotožniac sa s argumentáciou krajského súdu, vyslovil názor, že žalovaný mal žalobcovi poskytnúť požadovanú informáciu, nakoľko pod pojmom informácia možno rozumieť aj obsah ústneho vyjadrenia a žalovaný ňou stále disponuje.

Z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplynulo, že prvostupňový správny orgán na základe žiadosti žalobcu v bode 2 sprístupnil informácie v podobe ako bolo uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, i keď požadovaná informácia nemala charakter informácie v zmysle zák. č. 211/2000 Z. z.

Odvolačný súd sa plne stotožnil s právnym názorom krajského súdu ako i žalovaného o tom, že obsah žiadosti žalovaného v bode 2 nemožno považovať za informáciu podľa zákona č. 211/2000 Z.z., pričom povinná osoba sprístupňuje informácie, ktoré má k dispozícii, a nie je povinná vytvárať novú informáciu. Odvolačný súd pre doplnenie uvádza nasledovné.

Právo na informácie je zakotvené v čl. 26 ods. 5 Ústavy SR ako politické právo, v zmysle ktorého orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanovujú zákony. Z tohto ustanovenia vyplýva ústavná povinnosť poskytovať informácie každému, avšak „je ratione personae obmedzená, lebo nezaväzuje každého, ale iba orgány verejnej moci v súvislosti s ich činnosťou.“...“všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobode informácií majú v zásade ratione materiae plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti.“ (bližšie pozri Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007)

Pojem informácia nie je v zákone o slobodnom prístupe k informáciám definovaný, pričom však na účely zákona o slobodnom prístupe k informáciám by mal byť vykladaný v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR tak, aby nebolo porušené ústavné právo na prístup k informáciám. Treba mať však na zreteli, že obsahom základného práva na informácie nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa. (bližšie pozri II.ÚS 81/99). Okrem toho treba pojem informácia vykladať aj v súlade s účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorým je presadenie princípu publicity (otvorenosti) verejnej správy. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov.

Za informáciu možno v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám považovať aj dokument (napr. zápisnica, rozhodnutia, zmluvy), ako i záznam (zvukový alebo obrazový). Táto skutočnosť vyplýva aj z právnych predpisov Európskej únie najmä zo Smernice Európskeho parlamentu Rady č. 2003/4/ES, č. 2003/98/ES, ako i č. 2013/37/EÚ, ktoré boli transponované do zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Z uvedeného s prihliadnutím na skutkové okolnosti prejednávanej veci tak vyplýva, že pokiaľ nie je určitý prejav zachytený písomne alebo zachytený v podobe zvukovo - obrazového záznamu a povinná osoba, tak ním nedisponuje, nemožno trvať na jeho sprístupnení v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nakoľko zákon neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať informácie. Pokiaľ sa teda žiadateľ domáhal sprístupnenia informácie, ktorá odznela z úst predstaviteľa žalovaného na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako subjektívny názor na určitý problém, pričom povinná osoba nemá informáciu spracovanú alebo vôbec vytvorenú, nie je povinná vytvárať úplne novú informáciu a tým ju žiadateľovi sprístupniť. Navyše za zmienku stojí aj skutočnosť, že vedomosť o nejakej skutočnosti vyjadrenej v subjektívnom názore zamestnanca žalovaného na určitý problém, nie je totožný s postavením žalovaného ako povinnej osoby, sprístupňovať informácie vo veciach verejných, ktoré má k dispozícii.

Tým, že pojem informácia je potrebné vykladať v súlade so zmyslom a účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ako už bolo vyššie uvedené, nemožno sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že pojem informácia vhodnou aj na účely zákona o slobodnom prístupe k informáciám je definícia obsiahnutá v § 2 písm. b/ zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, podľa ktorej je informáciou „obsah písomností, nákresu, výkresu, mapy, fotografie, grafu alebo iného

záznamu, obsah ústneho vyjadrenia alebo obsah elektrického, elektromagnetického, elektronického alebo iného fyzikálneho transportného média“. Účelom zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pre ktorého bol pojem informácia, na ktorý sa žalobca odvolával definovaný, bolo vytvorenie zákonných predpokladov pre čo najúčinnjšiu ochranu utajovaných skutočností nachádzajúcich sa v rámci Slovenskej republiky a tiež utajovaných skutočností, postupovaných Slovenskej republike inými medzinárodnými organizáciami. Na účely zákona sa v § 2 vymedzili niektoré pojmy dôležité pre oblasť ochrany utajovaných skutočností, čo nekorešponduje s účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorým je verejná kontrola orgánov verejnej moci zo strany verejnosti.

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p., ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, v spojení s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi pre jeho neúspech v odvolacom konaní nepriznal právo na náhradu trov tohto konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.